

Layla Reyne

De perfecte cocktail

De Fontein

1

Lieve Manhattan,

We hebben elkaar negen maanden geleden ontmoet in New Orleans. Jij was de te leuke hipster achter de bar. Ik was de werkloze chef-kok die de maagd Maria nadeed met mijn te grote handen. Je cocktails waren fantastisch, toen liet je me de sterren zien en blies je mijn bestaan nieuw leven in. Ik heb een klus voor je. Dram, Bywater, New Orleans. Kom een drankje met me doen.

*De jouwe,
New Orleans*

Drie missers en je ligt eruit, dat werd vaak gezegd, al geloofde GregValteau daar niet in. Anders had hij nooit de koksopleiding gevolgd, was het hem nooit gelukt een geslaagde hollandaisesaus te maken, had hij verdomme nooit dat clubshirt van de Saints gekocht dat hij droeg. Hij geloofde meer in geesten en vampiers dan in dat gedoe van drie missers.

Maar vanavond voelde anders aan. Definitief.

Hij had geweten dat het zwaar zou worden. Er gingen meer restaurants failliet dan dat ze goed liepen en New Orleans was een uitdaging op zich. Hoewel het nu beter ging in zijn woonplaats, had het tijd gekost om na Katrina overeind te krabbelen. Hij had gehoopt deel te kunnen uitmaken van de bruisende wederopstanding. In plaats daarvan had al zijn harde werk hem alleen maar drie mislukte ideeën en handen die onder de eeltplekken zaten opgeleverd. Hij had al zijn passie in zijn stad gestopt, maar al zijn dromen waren meegesleurd de Golf van Mexico in.

Misschien werd het tijd om zijn spullen te pakken en naar New York terug te keren. Hij kon ook naar zijn beste vriend gaan in de Bay Area. Maar ook al wilde hij hem dolgraag weer zien, zijn hart brak bij de gedachte zijn thuis opnieuw te verlaten. Hij kon de vochtigheid, de muggen, zijn familie en de bezieldes cultuur die een deel van hem was en waar hij van hield niet missen. Maar om die toewijding te combineren met het deel van zijn ziel dat van koken zijn levenswerk wilde maken, was fucking moeilijk.

‘Wat wil je drinken?’

Greg keek op van zijn lege handen en knipperde twee keer met zijn ogen. Hipster was normaal niet zijn smaak, maar *fuck!* Die hanenkam van zwarte krullen, die amberkleurige ogen omlijst door dikke wimpers, en dat nette donkere baardje... die stonden de barman goed. Net als het slank gesneden grijze giletje, het muntgroene overhemd en de strakke zwarte spijkerbroek die een compact, gespierd lichaam lieten zien en... *shit*.

Het kwam keihard bij Greg binnen en hij moest even gaan verzitten.

De barman hield zijn hoofd iets schuin en beet op zijn volle onderlip. Dat maakte het er niet makkelijker op voor Greg. Net zoals het accent dat hij zo miste dat doorklonk in de stem van de barman. ‘Als ik het zo moet gokken zou ik zeggen iets met behoorlijk wat sterke drank.’

Afgaand op het bruuske accent kwam hij uit Manhattan. ‘Is het zo duidelijk?’

‘Tja, je deed heel goed de maagd Maria na.’ Hij ging met de handpalmen naar boven gericht staan.

Greg kreunde iets, maar lachte ook. Hij hoopte dat hij er niet zo treurig uit had gezien.

Meneer Manhattan knipoogde en legde een servetje voor Greg neer. ‘Zo erg is het niet, beloofd.’

‘Hoe vaak heb je die belofte vanavond al gedaan?’

Hij haalde een schouder op. ‘Zes keer, maar dat betekent niet dat het niet waar is.’ Hij zette een ouderwets whiskyglas op de

toog en liet er een enorme bol ijs in vallen. ‘En ik weet precies wat voor drankje jij nodig hebt.’

Hij goot er sazerac, cognac en zoete vermout over.

Greg glimlachte. Hij had een redelijk idee waar de man mee bezig was en was onder de indruk van zijn zelfvertrouwen.

Hij voegde er een flinke scheut bénédictine aan toe en kleine beetjes Peychaud’s en Angostura bitters, allemaal uit de vrije hand. ‘Aan je accent te horen en aan je shirtje te zien kom jij hier uit de buurt,’ zei de man, terwijl hij een dun slietje schil van een citroen rasppte. Hij liet het mengsel met het schilletje walsen, goot het over in het glas en zette het drankje op Gregs servetje. ‘Daarom weet ik zeker dat je dit zult kunnen waarderen.’

Greg pakte het glas en hield het onder zijn neus, sloot zijn ogen. De bekende geuren van rogge en kruiden prikkelden zijn neus, maar toen pikte hij de onderliggende zoetheid op. Zijn thuis in een glas. ‘Vieux carré.’ Hij liet de woorden die hij als kind had geleerd over zijn tong rollen, de uitspraak geperfectioneerd tijdens de koksopleiding en in de beste Franse restaurants van New York. Hij deed zijn ogen open en keek recht in de verhitte amberkleurige blik van de barman. Zonder het oogcontact te verbreken zette Greg het glas tegen zijn lippen en nam een slokje.

Fucking perfect.

Hij nam nog een slok en genoot van de kruidige, zoete cocktail die via zijn tong zijn keel in gleeed, waarna hij het puntje van zijn tong langs zijn onderlip liet glijden om eventuele achtergebleven druppeltjes op te vangen.

‘Te horen aan jouw accent kom jij niet uit deze streek,’ zei hij tegen de blozende barman, ‘al zou ik dat niet zeggen aan de hand van dit.’ Hij hief zijn glas. ‘Goed gedaan, meneer Manhattan.’

De roze blos maakte plaats voor een rode gloed en een mooie tevreden glimlach. ‘Hoe komt het dat een man uit New Orleans een accent uit Manhattan herkent?’

‘Ik heb als chef in de stad gewerkt.’

‘Ken ik het restaurant?’

Greg haalde een schouder op, net zoals Manhattan dat eerder had gedaan, en verborg zijn glimlach achter nog een slokje uit zijn glas.

Manhattans warme lach deed een scheut van verlangen zo via Gregs ruggengraat naar zijn lul schieten. ‘Zo beroemd, hm?’ zei de barman. ‘Waarom ben je daar weggegaan?’

‘Vanwege dit...’ Greg gebaarde naar de indrukwekkende toog, de jazzband op het podium en liet toen de ijsbal in zijn glas rinkelen. ‘Dit is thuis.’ Met een tevreden zucht nam hij de laatste slok en toen brachten zijn nieuwsgierigheid en alle detective-shows die hij getrouw keek hem ertoe te vragen: ‘Hoe komt het dat een knappe vent uit Manhattan weet hoe hij zo’n goede vieux carré moet maken?’

‘Dat was een van de eerste drankjes die ik heb leren maken. Pa had geen mixdrankjes in huis.’

Nieuwsgierigheid kon ook nare gevolgen hebben. Het flirten was abrupt voorbij. Greg werd verscheurd tussen de behoefte om zijn excuses aan te bieden en om meer vragen te stellen over dingen die hem niets aangingen, maar het gezicht van Manhattan verried geen melancholie of verbittering. Het was gewoon een vaststelling die gepaard ging met een wat sombere glimlach.

‘Ik heb ook nog wat andere trucjes geleerd.’ Hij schoof een cocktailmenu over de toog. ‘Kijk hier maar eens naar, dan kun je beslissen wat je hierna wilt proberen.’

Terwijl Manhattan aan het andere eind van de toog aan het werk ging, nam Greg het menu door. Er stonden oudgedienden op als een hurricane, sazerac of een margarita, maar allemaal met een unieke twist, en andere drankjes van over de hele wereld. Eclectische smaakcombinaties die bewijs waren van het uiterst goed ontwikkelde smaakpalet en de grote ideeën van een zekere hipster.

Allerlei gedachten schoten door Gregs hoofd en hij speelde het vertrouwde spelletje dat hij met zijn beste vriend had gespeeld toen ze samen in verschillende keukens hadden gewerkt, waarbij ze het wie, wat, wanneer, waar en waarom van hun gasten

probeerden te raden. Vanavond probeerde Greg in zijn eentje achter de antwoorden op die vragen te komen met betrekking tot de barman die weer zijn kant op kwam.

‘Wat wordt het?’

‘Een Balcones bomb.’ Gregs voorliefde voor maissoep had zijn aandacht getrokken naar de cocktail die werd bereid met de pure maisbourbon uit Texas.

Manhattan trok een mondhoek op. ‘Goede keus.’ Hij ging aan de slag, weer zonder iets af te meten, schonk de Balcones-whisky en de andere ingrediënten in een cocktailshaker met ijs.

‘Hoe lang doe je dit al?’ vroeg Greg.

‘Al bijna zeven jaar.’ Manhattan schudde de shaker een paar keer ferm heen en weer, zette die opzij en pakte een martiniglas. Hij goot er een beetje chiliolie in, liet dat rondwalsen zodat de binnenkant van het glas ermee werd bedekt om de rest daarna in de gootsteen te gooien.

‘Hier in New Orleans?’ Dat dacht Greg niet. Met zijn vaardigheden en uiterlijk zou dat nieuws zich als een lopend vuurtje door het restaurantwereldje hebben verspreid.

‘Nee, ik ben hier pas een paar maanden.’ Hij haalde de bovenkant van de shaker, plaatste er een zeefje op en goot de vloeistof in het glas en garneerde het geheel met een takje tijm. Hij schoof het over de toog naar Greg toe. ‘Geniet ervan.’

Eén slokje en Greg kwam bijna klaar. Hij was dan ook kok en na eten en seks stond een goede borrel hoog op zijn extaseladder. Dit was de beste gekoelde maissoep die hij ooit in de vorm van een cocktail had gehad. Fucking hel. Hij moest deze man hebben, in zijn bed en voor zijn volgende restaurant, wanneer het dan ook van de grond kwam. ‘Als je dit soort drankjes blijft maken, heb je binnen de kortste keren een reputatie opgebouwd in deze stad.’

‘Daar blijf ik helaas niet lang genoeg voor.’

Nogmaals fucking hel. En toch was het ook weer niet zo verrassend. Zijn stad trok meestal nomadisch volk aan. Als Greg hier geen wortels had, zou hij ook zo ongeveer nu vertrekken

in plaats van zo hard te vechten om er iets van te maken. Maar ondanks zijn kniezen bestond er geen enkele twijfel voor hem.

Het klonk niet alsof meneer Manhattan twijfelde. Hij vertrok binnenkort, maar hij was er nu. Misschien kon Greg een van de dingen krijgen die hij hebben wilde. Hij trok de aandacht van de barman toen hij weer voorbijkwam, leunde iets naar voren op zijn kruk en liet zijn stem zakken. ‘Blijf je lang genoeg zodat ik je vanavond na het werk kan neuken?’

Tony deed zijn uiterste best om de opwinding en de spanning te negeren die de hele tijd in hem opborrelden. Dan kwam zijn adem sneller, klopte zijn hart vlugger en werd zijn lul stijf. New Orleans, de man die contant had betaald zodat Tony nog steeds zijn naam niet wist, stond buiten te wachten om met hem mee naar huis te lopen en met hem naar bed te gaan. De komende nacht zou hij dat grote lijf van de kok op het zijne voelen, zouden die grote, ruwe handen zijn lichaam verkennen, zijn lul masseren... Negeren, negeren. Tony schudde zijn hoofd, zette de fantasie uit zijn hoofd en concentreerde zich op het afsluitritueel.

De manager had de kassa al opgemaakt en de bonnetjes verzameld, de kelners waren de eetzaal aan het opruimen en het keukenpersoneel was grotendeels vertrokken. Tony droeg in zijn eentje zorg voor de bar. Glazen en gereedschap in de vaatwasser. De tap spoelen, drogen en afsluiten. De wijnflessen dateren. De afvoerputjes schoonmaken. De toog oppoetsen. Het aanrecht schoonvegen. Hij was aangekomen bij het opruimen van de vuilnis, trok de bak onder de bar vandaan en zette die aan de andere kant van de toog zodat de kelners er nog wat in konden gooien. Hij waste zijn handen en controleerde een laatste keer of hij alles bij zich had: portemonnee, sleutels, telefoon.

‘Zijn jullie klaar?’ riep hij naar de kelners.

‘Wij redden ons wel,’ zei een van hen. ‘Ga die tijger neuken die buiten op je staat te wachten.’

De opwinding en spanning keerden in sneltreinvaart terug,

nu samen met zijn nieuwsgierigheid. ‘Tijger?’

De man tikte tegen de buitenkant van zijn bovenarm aan. ‘Tatoeage van een tijger. Als ik het moest gokken, zou ik zeggen dat hij op Louisiana State University heeft gezeten.’

Daar zou Tony straks eens naar moeten kijken. Zou de knappe kok nog meer tatoeages hebben? Die hadden ze tegenwoordig toch allemaal?

Hij vertrok via de achterdeur en sloeg recht saf, met het voornemen om naar de voorkant te lopen om daar New Orleans op te zoeken, maar een stem riep hem van de andere kant.

‘Hoe is een man uit Manhattan in New Orleans terechtgekomen?’

Natuurlijk zou de chef weten dat hij hier moest wachten. Restaurantpersoneel gebruikte zelden de vooringang.

Tony keerde zich om en bewonderde de man die tegen de stenen muur leunde. Hij was nog net zo knap als toen hij aan de bar had gezeten, knapper zelfs in de gloed van de verlichting in de steeg. Een warme bruine huidskleur, expressieve donkere ogen, lange benen en een gespierd bovenlijf, een onwijs sexy grijns en de wanhoop van eerder op de avond was verdreven door een reeks cocktails. Hij zette zich af tegen de muur en kwam naar Tony toe. De manier waarop hij zijn grote lijf zo elegant en vol zelfvertrouwen bewoog, was ook verdomd sexy.

‘Krijg ik nog antwoord, Manhattan?’

Tony zou hem echt naar zijn naam moeten vragen, maar de bijnaam beviel hem zodanig dat hij de anonimiteit ervan wilde behouden. New Orleans vroeg hem er ook niet naar. Bijnamen leken wel bij hem te passen. Trouwens, gezien de omstandigheden kon dit niet meer dan een onenightstand zijn. Anonimiteit was beter. Vriendelijker. Net als een antwoord op de vraag van New Orleans. Hij zou het morgenochtend beter begrijpen en het hopelijk niet persoonlijk opvatten.

‘Ik ben hierheen gedwaald,’ zei Tony. ‘Via Washington DC, Virginia Beach, Charleston, Mobile.’

Zijn grijns werd breder. ‘Je houdt van water?’

Het was meer dat hij er niet van hield om door land te zijn omgeven. Hij had het een maand volgehouden in Atlanta en was toen snel naar Mobile gegaan. Hij had de oceaan nodig, moest weten dat hij niet gevangen zat. Schuldgevoel borrelde in hem op en hij dreigde overweldigd te worden door een golf aan herinneringen. Hij concentreerde zich in plaats daarvan op de man voor hem. 'Ja,' beaamde hij, in de hoop dat ze dat onderwerp konden laten varen.

Maar dit was een nieuwsgierige tijger. 'Waarom heb je New York City verlaten?'

'New York City,' herhaalde Tony, met dezelfde verliefde toon die New Orleans had gebruikt.

'Jij vond het dus ook geweldig,' concludeerde hij.

'Dat zal altijd zo blijven. Dat is thuis.' Zoals geen enkele andere plek dat ooit zou zijn. Zoals Tony ook op geen enkele andere plek thuis zou willen zijn. Het was makkelijker om in beweging te blijven. 'Ik wilde meer zien.' Hij overbrugde de afstand tussen hen en legde zijn hand op de borst van New Orleans, waarbij zijn vingertoppen iets in de stevige spier daar drukten. 'Net zoals ik meer wil zien van wat er hieronder zit.'

De adem van de chef stokte. Hij beet op zijn onderlip en legde zijn hand op Tony's heup, moedigde hem aan iets dichterbij te komen.

Tony gaf maar al te graag gehoor aan dat verzoek.

New Orleans liet zijn hand over Tony's kont glijden en trok hem naar zich toe.

Dezelfde spanning die Tony de hele avond had gevoeld, had New Orleans duidelijk ook geplaagd. De lul die Tony tegen zijn dij voelde drukken was dik en hard. Hij onderdrukte een kreun. Die ontsnapte hem echter toen New Orleans zijn gezicht liet zakken en met zijn keurig bijgehouden sikje langs Tony's wang streek. Het raspende effect dat dat opleverde was gekmakend. Tony greep een handvol katoen beet en de man die zich tegen hem aandrukte, lachte.

'Waar woon je nu?'

Dat waren twee vragen in één. Het antwoord zou op geen van beide morgen nog hetzelfde zijn, maar vanavond was thuis gelukkig dichtbij. ‘Twee huizenblokken rechtdoor en dan drie straten naar rechts.’ Hij welfde zijn heupen en bewoog zijn dij, drukte zich steviger tegen New Orleans aan en ontlokte hem een hijgend geluidje. Hij kon dit spelletje ook spelen.

‘Dat wordt dan een korte wandeling.’

Tony wreef met zijn hand over de borst van de chef, waardoor zijn tepel stijf werd. ‘Zullen we dan gaan zodat we onze kleren uit kunnen trekken en met dat neuken kunnen beginnen dat je me hebt beloofd?’

‘Jezus, dat wil ik zo fucking graag.’ New Orleans bewoog zijn heupen steviger en hapte naar Tony’s hals.

Opgewonden maakte Tony zich los uit de armen van de andere man voor hij zijn hoogtepunt bereikte. De enige manier waarop hij vannacht wilde klaarkomen was met de ruwe hand van een zekere kok om zijn lul. Hij zette een stap in de richting van de uitgang van de steeg, wierp een zwoele blik over zijn schouder en bewoog zijn heupen even uitdagend en plagend. Hij stak zijn hand uit. ‘Kom je?’

‘O, schatje, als het aan mij ligt meer dan eens.’ Hij kwam vol zelfvertrouwen op hem af en liet zijn hand in die van Tony glijden. ‘Ga maar voor, Manhattan.’

Zomaar iemand oppikken op zijn laatste nacht hier was waarschijnlijk niet het slimste wat hij kon doen, maar de vurige, hongerige blik in de ogen van New Orleans was onmiskenbaar. Net als de manier waarop hij Tony’s hand gebruikte om Tony voor zich te trekken, om daarna zijn andere arm om Tony’s borst te slaan en achter hem aan te gaan lopen. Hij liet zijn handen over zijn borst glijden en zijn stijve pik streek met elke stap langs Tony’s kont. Een belofte voor wat er vannacht zou gebeuren. Tony negeerde de opwindende en spannende niet langer, maar liet zich erdoor meevoeren. Een beter afscheid was er niet.

Ook van Layla Reyne:

Vonkenregen

Vlammenzee

Door het vuur

E-book mei 2022

Oorspronkelijke titel *The Last Drop*

Copyright © 2020 by Layla Reyne

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6314 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6315 9

NUR 343/302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.